

УДК 357.77-061.1.352/354

О. Корнійчук

РЕАЛІЗАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ ТА ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЇЇ ЕФЕКТИВНОСТІ

Розглянуто діяльність місцевих органів виконавчої влади у сфері реалізації інформаційної політики на регіональному рівні та запропоновано шляхи підвищення її ефективності.

Ключові слова: інформаційна політика, органи державної влади, регіон, відкритість, демократія.

Ефективність роботи усієї системи органів державного управління, передусім залежить від чіткості та збалансованості роботи органів державного управління на місцях, у регіоні. Саме вони сьогодні повинні бути визначальним чинником демократизації суспільного життя, відобразити державну політику на регіональному рівні.

Актуальність цієї проблематики полягає у тому, що здійснення інформаційної політики на регіональному рівні має важливе значення для життєздатності держави, яка тоді є вищою, коли краще опрацьовані базові напрями політики і шляхи їх реалізації у цій сфері. Виважений, науково-обґрунтований підхід до формування і реалізації сучасної інформаційної політики стає на сьогодні найважливішим завданням у комплексі цілей державного управління. Для сучасної України власне оптимальна інформаційна політика є найголовнішим засобом розвитку громадянського суспільства, найважливішою умовою конструктивного діалогу влади і народу.

За останній період часу питання, які так чи інакше стосувались інформаційної політики органів влади і управління, їх інформаційної взаємодії з населенням і структурами громадянського суспільства, стали обов'язковим предметом аналізу на семінарах, науково-практичних конференціях, “круглих столах”, симпозиумах тощо. Позитивним підсумком опублікованих доповідей, статей і монографій стала постановка найрізноманітніших проблем і питань як теоретико-методологічного, так і прикладного спрямування.

Водночас, за визнанням багатьох учених-дослідників і осіб, задіяних у сфері практичної управлінської діяльності, на сьогодні ще немає чіткого бачення того, що розуміється під державною інформаційною політикою взагалі і регіональною інформаційною політикою зокрема, особливостями, специфікою її здійснення та перспективами розвитку. І хоча на національному рівні процес формування і офіційного закріплення основних напрямів державної інформаційної політики відбувається достатньо активно, однак дійові та ефективні методи здійснення такої політики на місцях ще не вироблені. Залишаються невирішеними ще багато теоретичних і методичних питань формування регіональної інформаційної політики, особливо на сучасному етапі, що загалом обумовлює великий практичний, науковий інтерес і зростаючу *актуальність* цього дослідження.

Вивчення зазначеної проблематики ґрунтується на практичному досвіді і теоретичних джерелах, що висвітлюють питання інформаційної діяльності місцевих органів виконавчої влади. Значну роль у висвітленні цього питання відіграє

Національний інститут стратегічних досліджень, яким ще у 2002 р. було започатковано круглий стіл “Державна інформаційна політика – проблеми законодавчого забезпечення”, присвячений актуальній державній проблемі – проблемі формування в Україні основ інформаційного суспільства та висвітленню ролі держави у цьому процесі.

Вагомим внеском у вивчення основних напрямів державної інформаційної політики стала монографія І. Арістової, у якій дослідниця розкриває сутність поняття “інформаційна політика”, її основні пріоритети, принципи проведення, нову стратегічну ціль політики, яку коротко можна визначити як забезпечення переходу України до інформаційного суспільства, а також вказує на необхідності формування інформаційного законодавства України.

Виробленню ефективної інформаційної політики і напрямків її удосконалення присвячені праці Т. Берестової, Т. Дейнеки, О. Литвиненка, С. Янішевського. За таких умов перед Україною постає проблема підготовки фахівців, спроможних досягнути масштаби й особливості здійснення інформаційної політики в Україні. Питання формування кадрового забезпечення діяльності інформаційних служб розглядаються в дослідженнях Т. Гаман, В. Ковалевського, В. Олуйка, О. Сушинського. Але, необхідно зазначити, що в основу розробки засад кадрової політики для інформаційно-аналітичних служб як завдання стратегічного значення, на нашу думку, мають бути покладені світоглядні ідеї, які визначають сукупність економічних, правових та інформаційних відносин у суспільстві.

Низка дослідників, зокрема О. Антонова, В. Дрешпак, В. Величко, Т. Гаман, В. Тертичка, вивчали питання створення регіональної інформаційно-аналітичної служби як складової інформаційної діяльності місцевих державних адміністрацій. Автори цілком слушно зазначають, що на сьогодні інформаційно-аналітична служба в регіоні може стати базовим фундаментом, важливою складовою інформаційно-аналітичної системи загальнодержавного рівня, функціонування якої поєднує загальнодержавні та регіональні інтереси.

Значної уваги заслуговує дослідження І. Древицької. Автором узагальнено теоретичні засади, виявлено особливості та недоліки регіонального управління за сучасних умов. Проаналізовано процеси підготовки та прийняття рішень із питань функціонування та розвитку регіону, розроблено конкретні управлінські процедури прийняття складних рішень із управління регіоном на базі сучасних інформаційних технологій.

Основні напрямки діяльності органів влади щодо інформаційного забезпечення зв'язків із громадськістю були визначені у ряді нормативно-правових актів, серед них: Укази Президента “Про забезпечення умов для більш широкої участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики” № 854/2004 від 31.07.2004 р. і “Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики” № 1276/2005 від 15.09.2005 р. Черговий крок, який засвідчив поступальний рух країни у напрямі до демократії та впровадження європейських цінностей, було зроблено з прийняттям постанови Кабінету Міністрів України № 1378 від 15.10.2004 р. “Деякі питання щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики”. Постановою уряду “Про додаткові заходи щодо залучення громадян до участі в управлінні державними справами” № 356 від 18.05.2005 р. головам обласних державних адміністрацій було визначено завдання: вжити додаткових заходів для створення умов щодо “посилення взаємодії з громадськими

інституціями для забезпечення реалізації громадянами конституційного права на участь в управлінні державними справами”.

Реалізація інформаційної політики на регіональному рівні є постійним предметом обговорення на Інтернет-сайті “Інформаційне суспільство України”.

Спеціальні дослідження, присвячені діяльності органів державної влади щодо здійснення інформаційної політики в регіонах, тільки починають з’являтися. Незважаючи на певну увагу дослідників до питань регіональної інформаційної політики, залишається низка важливих питань, які вимагають подальшої розробки. Недостатність розгляду проблем розробки як концептуальних, так і прикладних принципів інформаційної політики територіальних органів управління, шляхів її реалізації, зумовлюють необхідність їх поглибленого вивчення.

Мета статті полягає у дослідженні діяльності місцевих органів виконавчої влади у сфері реалізації інформаційної політики. Відповідно до мети дослідження можна вирішити наступні завдання:

- розглянути сучасний стан реалізації інформаційної політики на регіональному рівні місцевими органами виконавчої влади;
- визначити науково-теоретичні, методологічні засади інформаційної діяльності органів державного управління на регіональному рівні;
- запропонувати шляхи підвищення ефективності здійснення інформаційної політики на регіональному рівні.

Одним із першочергових завдань інформаційної політики місцевих органів виконавчої влади є забезпечення зв’язків із громадськістю і залучення громадян до формування та реалізації державної політики, яке на сьогодні становить важливий напрям підвищення ефективності державного управління. Зміцнення інституту “публік рілейшнз” пов’язується насамперед із послідовним переходом від простих моделей організації зв’язків із громадськістю, де комунікаційні процеси були спрямовані переважно від влади до громадськості, до технологічних моделей, які забезпечують поступовий перехід від одностороннього впливу влади на громадськість до двостороннього і рівноправного діалогу, взаєморозуміння і співпраці між ними. Налагодження комунікативних зв’язків у системі регіонального управління є дуже важливим, бо через відсутність інформації про стан справ у галузях або територіях, за які відповідають департаменти і відділи, та недосконалість їх взаємодії є одним із суттєвих недоліків управлінської діяльності місцевих органів виконавчої влади.

Доцільно зазначити, що із функціонального боку зв’язки з громадськістю є керованим процесом міжгрупової комунікації. У сферу “публік рілейшнз” входить робота з різними категоріями людей, пов’язана з отриманням, розповсюдженням інформації, налагодженням взаємовідносин, формуванням суспільної думки, репутації, іміджу тощо. Все це становить комунікативний аспект PR-діяльності. Але не менш важливою є керівна функція “публік рілейшнз”, яка включає розробку цілей і принципів політики інформування, організацію PR-діяльності. Серед основних функцій “публік рілейшнз”, що сприяють ефективному забезпеченню взаємодії держави й громадянського суспільства, дослідники справедливо виділяють такі:

– комунікативні функції взаємодії суб’єктів і об’єктів політичного впливу (зв’язки з громадськістю є тими комунікативними каналами, за якими відбувається обмін інформацією);

– функції контролю суспільної думки, стеження за процесами, що в ній відбуваються, спостереження за динамікою суспільних настроїв (зв’язки з

громадськістю виконують роль особливого соціального барометра, коливання якого відбивають зміни суспільних настроїв);

- функції інформування громадськістю (припускають вибірковий підхід до подання в засобах масової інформації необхідної інформації);

- функції вербалізації суспільних настроїв (окрім функцій відображення, зв'язки з громадськістю здатні сформулювати деякі положення суспільної думки, яким притаманна латентність);

- формування іміджу – особистісного, корпоративного, партійного, державного й інших (зв'язки з громадськістю здатні формувати або видозмінити уявлення про об'єкт, предмет чи явище, що склалося в суспільній думці);

- маніпулювання суспільною свідомістю (зв'язки з громадськістю, суттєво впливаючи на суспільну думку, нав'язують уявлення чи думку, видаючи бажане за дійсне, чим позбавляють громадськість можливості власного вільного інформаційного вибору);

- організація акцій із зв'язків із громадськістю з метою зміни суспільних настроїв (одним із напрямів діяльності підрозділів із зв'язків із громадськістю є організація інформаційних подій та її відображення в суспільній думці);

- функція участі інститутів громадянського суспільства у визначенні напрямів державної політики (завдяки зв'язкам із громадськістю в правовій державі відбувається взаємодія інститутів громадянського суспільства з інститутами державної влади; за допомогою інформаційних каналів зв'язків із громадськістю організуються вибори, референдуми й інші форми безпосередньої і представницької демократії);

- функція досягнення порозуміння між державою і всіма пов'язаними з нею суспільними групами; установа між ними партнерських відносин (зв'язки з громадськістю здатні сформулювати в суспільній думці загальнозначущі цілі й завдання для більшості суб'єктів соціально-політичних процесів) [1].

Однією із передумов сталого демократичного розвитку суспільства є інформаційна відкритість органів державної влади. Саме відкритість влади, її спроможність і готовність до діалогу з різними суспільними силами здебільшого визначають внутрішньополітичну ситуацію і загалом впливають на процеси соціально-економічного розвитку регіонів. Відомо, що відкритість державної влади визначається трьома основними чинниками. По-перше, йдеться про якість чинного нормативно-правового забезпечення, згідно з яким органи державного управління функціонують. По-друге, це існування дієвих і конкретних механізмів і процедур реалізації прав доступу громадян до інформації про діяльність державної влади. І, по-третє, рівнем політичної культури, який існує у суспільстві, і зокрема в державному апараті.

В Україні вже сформовано доволі розгалужену законодавчу базу щодо забезпечення відкритості, яка загалом відповідає стандартам законодавства країн сталої демократії щодо забезпечення відкритості та чинним міжнародним нормативно-правовим актам, які підписала Україна [2]. Проте складність цієї проблеми полягає насамперед в її певній новизні для вітчизняної політико-адміністративної практики, традиції відтворення чи сприйняття якої сформовано переважно у рамках жорсткого тоталітарного чи авторитарного дискурсу. До того ж, питання забезпечення відкритості влади належить до дуже делікатної сфери регулювання міжособистісних відносин, що формує певні додаткові проблеми у цій галузі. Прозорість дій влади є головною запорукою здійснення ефективної політики,

уможливлення громадського контролю і зміцнення довіри до себе з боку людей. У всіх демократичних країнах влада зобов'язана виконувати чіткі процедури інформування громадян про свою діяльність і використовувати механізми залучення громадськості до формування державної політики та до оцінювання якості її реалізації [3].

Аналіз урядових постанов, наказів та розпоряджень обласних державних адміністрацій демонструє, що інформування про діяльність органів влади через мережу Інтернет розглядається на сьогодні як один із інструментів “електронного врядування”, який робить “простим і доступним щоденне спілкування громадянина з офіційними установами” [4]. Основними принципами його функціонування є: підвищення поінформованості громадян про діяльність урядових структур, підтримка і посилення зворотнього зв'язку між владою і суспільством та забезпечення участі громадян у діяльності органів державного управління. Впровадження “електронного врядування” є важливим засобом здійснення інформаційних функцій PR-служби, який передбачає:

- забезпечення повного доступу до інформації (закони, законопроекти, інші нормативно-правові акти, форми необхідних документів, а також економічні чи наукові дані) через Інтернет;

- створення можливостей для більш зручної взаємодії з чиновниками через електронні канали, наприклад можливості заповнювати документи, які потрібно подати, в електронній формі;

- підвищення підзвітності уряду через збільшення прозорості його операцій, що знижує ризик корупції;

- підтримку виконання цілей розвитку способом зменшення часу та матеріальних витрат для суб'єктів малого бізнесу під час спілкування з державними органами, а також через забезпечення сільських та інших периферійних спільнот інформаційно-комунікаційною інфраструктурою [5].

Участь громадян у процесі прийняття рішень органами державної влади в електронному врядуванні здійснюється шляхом інформування державними органами громадськості про проблемні питання; їх участі в обговоренні; висловлення громадськістю рекомендацій та побажань стосовно рішення, що буде прийматися. Але основна проблема електронного уряду – відсутність можливості охопити й активізувати більшість населення, особливо на регіональному рівні, яка виникла внаслідок економічних та інформаційно-технічних обмежень:

- цифрової нерівності населення;

- обмеженого доступу до Інтернету;

- недостатньої автоматизації.

І соціально-психологічних чинників:

- відчуження від влади і недовіра до неї;

- звичка до особистої взаємодії, що особливо важлива для громадян похилого віку, які становлять значну частку користувачів соціальних державних послуг [6].

На сьогодні функціонують офіційні інформаційні портали місцевих органів виконавчої влади, які забезпечують розміщення в мережі Інтернет довідкову інформацію, доступ громадян і організацій до відкритих ресурсів органів влади і управління, інтерактивне інформаційне обслуговування населення і надання йому державних послуг. Ці портали створені з метою забезпечення відкритості й прозорості діяльності органів виконавчої влади у відповідності із затвердженими положеннями про них.

Одним із перспективних напрямків створення побудови інформаційної моделі інформаційних порталів місцевих органів виконавчої влади має стати створення “віртуальної приймальні”, яка зможе забезпечити: прийняття запитів громадян в електронній формі, реєстрацію цих запитів і відповідей на них; гарантування одержання відповідей на їхні запити в захищеній формі (наприклад, за виділеним паролем); проведення сесій і прес-конференцій у режимі он лайн (on-line) через веб-сайт, організацію “гарячих ліній” із громадськістю; запис на прийом до керівників облдержадміністрацій, райдержадміністрацій через веб-сайт [7]. Принципове значення має також використання громадських пунктів підключення до відкритих інформаційних систем на базі бібліотек. Це дозволить громадянам, які не мають особистого доступу до інформаційних ресурсів мережі Інтернет, реалізувати свої права на отримання інформації із загальнодоступних інформаційних систем, звертатися в органи влади, отримувати доступ до достовірної і своєчасної інформації про їх діяльність.

Для забезпечення вільного доступу громадян до інформації, забезпечення прозорості державного управління перед регіональними інформаційно-аналітичними службами виникли завдання:

- постійно інформувати громадськість про роботу органів державного управління в регіоні;
- налаштувати ефективний зворотній зв'язок між органами державного управління в регіоні та громадськістю регіону;
- залучати громадськість до участі в процесі обговорення і прийняття органами державного управління в регіоні управлінських рішень, пов'язаних із інтересами різних соціальних груп;
- посилити громадський контроль за ефективністю та якістю надання управлінських послуг;
- запровадити цілодобову “гарячу лінію” щодо проблем управлінського обслуговування населення;
- запровадити принцип “одного вікна” при розгляді та вирішенні звернень громадян;
- організувати обговорення соціальних ініціатив у засобах масової інформації, налагодити соціальну рекламу [8].

Виходячи із сутності зазначених завдань, загалом організаційні зусилля органів місцевої виконавчої влади мали спрямовуватись на: централізацію інформації, створення фонду відомостей (банку даних), що підлягають доведенню до відома громадян, визначення їх оптимального обсягу для кожного виду інформаційних зв'язків, визначення найоптимальнішого режиму використання форм і методів обробки самої інформації; розробку та впровадження механізму обговорення населенням проектів рішень, процедури врахування висловлених за цього зауважень і пропозицій (оскільки рішення, що приймаються місцевими адміністраціями, їх головами, мають відображати інтереси як певних соціальних груп, так і всього населення регіонів), а відповідно мають визначатися і зміст напрямків інформаційних потоків, їх структура.

Першочерговим у цьому переліку є, наприклад, визначення обсягу інформації, потрібної громадянам. Чинне законодавство не дає вичерпної відповіді, які конкретно відомості про роботу органів державного управління і які рішення влади в обов'язковому порядку мають доводитися до відома населення. Неконкретизовані й форми та засоби інформування. Таким чином, забезпечення інформаційних процесів

взаємодії органів влади і громадськості залежить від вирішення, зокрема, проблеми відбору з обсягу відомостей саме тих, які мають надаватися громадянам в обов'язковому порядку з метою створення умов для їх компетентної участі в процесах прийняття управлінських рішень. Проте на сьогодні навіть в економічно розвинутих країнах доступність передових інформаційних технологій для населення, їх упровадження в повсякденне життя кожного громадянина залишаються серйозною проблемою, передусім економічною. Тому і надалі значну роль щодо забезпечення вільного доступу до інформації відіграють засоби масової інформації.

Одним із важливих шляхів інформаційного забезпечення процесу участі громадян в управлінні державними справами в сучасних умовах є проведення консультацій із громадськістю з питань формування та реалізації державної політики. Очевидно саме тому важливим є затверджений Кабінетом Міністрів України Порядок проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики. Згідно з цим нормативним актом консультації з громадськістю проводяться з питань, що стосуються суспільно-економічного розвитку та життєвих інтересів широких верств населення. В обов'язковому порядку проводяться консультації з громадськістю “щодо проектів регіональних програм економічного, соціального і культурного розвитку, рішень щодо ходу їх виконання” [9]. Організацію і проведення консультацій з громадськістю забезпечує система інформаційно-аналітичного забезпечення органів виконавчої влади, та відділ, який безпосередньо готує пропозиції, пов'язані з формуванням та реалізацією державної політики в регіоні.

Порядок проведення консультацій з громадськістю визначає також основні вимоги до організації і проведення органами виконавчої влади таких консультацій. Необхідно зазначити, що консультації з громадськістю проводяться з метою залучення громадян до участі в управлінні державними справами, надання можливості для їх вільного доступу до інформації про діяльність органів виконавчої влади, а також забезпечення гласності, відкритості та прозорості в діяльності цих органів. Проведення консультацій з громадськістю повинне також сприяти налагодженню системного діалогу органів виконавчої влади і громадськості, підвищенню якості підготовки та прийняття рішень із важливих питань державного і суспільного життя з урахуванням думки громадськості, створенню умов для участі громадян у розробленні проектів таких рішень.

Консультації з громадськістю проводяться з питань, що стосуються суспільно-економічного розвитку держави та життєвих інтересів широких верств населення, зокрема в обов'язковому порядку щодо “проектів нормативно-правових актів, які стосуються прав, свобод і законних інтересів громадян”, а також “проектів державних і регіональних програм економічного, соціального і культурного розвитку, рішень щодо ходу їх виконання”.

Загалом консультації з громадськістю – це важливий інформаційний захід, спрямований на з'ясування громадської думки щодо рішень виконавчих органів влади і державного управління, їх проектів, розроблених заходів тощо. Вони сприяють вивченню і врахуванню громадської думки у виробленні і здійсненні поточної політики. Саме громадська думка забезпечує зворотний зв'язок у системі управління і є “дієвим каналом інформації, впливу на процеси демократизації суспільства, ефективним засобом соціального контролю за діяльністю держави” [10]. Вона, виконуючи свою інформаційну функцію, допомагає органам державного управління не тільки виявляти всю складність і сутність місцевих проблем, але є

основою вироблення ефективного управлінського рішення. На підставі одержаної інформації апарати органів влади мають нагоду “виправляти” проекти рішень, інших документів, що мають важливе значення для населення регіону, і тим самим забезпечувати їх соціальну обумовленість. Зрозуміло, що така можливість стає реальною за умов, коли місцева громадськість заздалегідь ознайоmlена з відповідними проектами. Таким чином, громадська думка, забезпечуючи своєрідний зворотний зв’язок, свідчить як про результативність інформаційного, так загалом і управлінського впливу.

Важливим каналом зворотного зв’язку з громадськістю є звернення громадян. Нормативно-правовим документом, який забезпечує зворотній зв’язок громадян з органами державної влади та управління є Закон України “Про звернення громадян” [11]. Він надає громадянам України можливість для участі в управлінні державними і громадськими справами, для впливу на поліпшення роботи органів державної влади і місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, для відстоювання своїх прав і законних інтересів та відновлення їх у разі порушення. Оперативність та ефективність опрацювання цієї важливої інформації, що міститься в зверненнях громадян, значною мірою залежить від організаційного рівня діяльності приймалень і відділів листів у місцевих органах влади. Однак для цього необхідно чітко розподілити обов’язки працівників служби з роботи зі зверненнями громадян, створити відповідні правила і технологічні схеми роботи з ними. Для органів державного управління звернення громадян дають багату інформацію про особливості соціально-економічної і громадсько-політичної ситуації в регіоні, яка слугує вагомим фактором при підготовці управлінських рішень та інших регламентних чи оперативних документів.

Як бачимо, інформаційне забезпечення системи зв’язків із громадськістю місцевими органами виконавчої влади дає змогу формувати дієвий механізм вирішення багатьох проблем, що виникають у відносинах між інститутами держави та громадянського суспільства, і насамперед подолати відчуженість між громадськістю та державою. Аналіз практичної діяльності органів місцевої виконавчої влади щодо інформаційного забезпечення зв’язків із громадськістю свідчить про те, що недостатня ступінь активності населення в питаннях співпраці з структурами влади для вирішення нагальних проблем значною мірою залежить від рівня організації роботи адміністративного апарату та його інформаційного забезпечення. Однією з основних проблем у системі інформаційного забезпечення зв’язків із громадськістю є закритість влади, відсутність усвідомлення необхідності налагодження та підтримання конструктивного діалогу з громадськістю.

Причиною виникнення недовіри громадян щодо неефективності діяльності апарату, на думку громадян, окрім відсутності “прозорості” влади, є також неможливість їх реального впливу на рішення, які приймаються владою. Негативно впливає на стан інформаційного забезпечення зв’язків із громадськістю і те, що в Україні відсутня злагоджена політика всіх гілок влади у роботі зі зв’язками з громадськістю. Відсутній координуючий зв’язок між підрозділами зв’язків із громадськістю Кабінету Міністрів України, Секретаріату Президента України та Верховною Радою. На сьогодні кожний з органів влади формує власну інформаційну політику, що йде врозрід із політикою інших державних органів, а це посилює негативне сприйняття з боку громадськості [12].

Важливо налагодити ефективний контроль за виконанням нормативних актів, які визначають права громадян і організацій на вільний доступ до інформації. Це має

стати одним із головних завдань у процесі реорганізації системи державного нагляду за засобами зв'язку і процесами інформатизації. Один із найважливіших кроків для вирішення і забезпечення проблем прозорості та відкритості функціонування місцевих органів виконавчої влади, на нашу думку, полягає у необхідності розроблення та реалізації спеціальної державної програми, що має передбачати цілеспрямовані та узгоджені дії як з боку держави, так і за підтримки громадських, насамперед неурядових організацій.

Література

1. Ібрагімова І. Організація системи інформаційної підтримки державного управління (загальні аспекти комунікаційної політики) / І. Ібрагімова // Аналітичні записки з розробки напрямків державної політики [Текст] / укл. В. Є. Романов, О. І. Кілієвич. — К. : УАДУ, 2001. — С. 26—40.
2. Марущак М. Інформаційна безпека держави [Текст] : [курс лекц.] / М. Марущак. — К. : КНТ, 2008. — 136 с.
3. Корнійчук О. Зв'язки з громадськістю як інструмент державної політики в Україні / О. Корнійчук // Ефективність державного управління [Текст] : зб. наук. пр. — Вип. 10. — Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2006. — С. 114—121.
4. Інформаційна відкритість органів державної влади України [Текст] / за заг. ред. М. Лациби. — К. : Український незалежний центр політичних досліджень, 2005. — 156 с.
5. Гнат В. Використання ІКТ для розширення доступу до урядової інформації / В. Гнат // Інформаційний бюлетень Міжнародного центру перспективних досліджень [Текст]. — 2003. — № 191. — 9 черв.
6. Чукут С. Сутність електронного уряду та принципи його організації / С. Чукут // Вісник УАДУ [Текст]. — 2003. — № 2. — С. 429—433.
7. Савостенко О. Офіційний веб-сайт облдержадміністрації – складова інформаційної моделі управління регіоном [Текст] / О. Савостенко // Вісник УАДУ. — 2001. — № 3. — С. 234—239.
8. Соснін О. В. Проблеми державного управління системою національних інформаційних ресурсів з наукового потенціалу України [Текст] : [монографія] / О. В. Соснін. — К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2003. — 572 с.
9. Порядок проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України № 1378 від 15.10.2004 р. — Режим доступу : www.kmu.gov.ua.
10. Законотворча діяльність [Текст] : словн. термін. і понят. / за ред. акад. НАН України В. М. Литвина. — К. : Парламентське видавництво, 2004. — 344 с.
11. Про звернення громадян : Закон України від 02.10.1996 р. // Закони України [Текст] / редкол. : В. Ф. Опришко [та ін.]. — К. : Ін-т законодавства Верховної Ради України, 1997. — Т. 11. — С. 134—142.
12. Особливості координації зв'язків з громадськістю [Електронний ресурс]. — Режим доступу : e-ukraine.org.ua/projects/e-government.htm.

О. Korniychuk

**REALIZATION OF INFORMATION POLICY AT THE REGIONAL
LEVEL AND THE WAYS OF ITS EFFECIENCY IMPROVEMENT**

The activity of local bodies of executive authority in the sphere of realization of information policy at the regional level has been investigated and the ways of its efficiency improvement are offered.

Key words: information policy, authority bodies, region, openness, democracy.